

quasi adytis Proterium seruari passi, neque sanctimoniam loci, neque tempus (solennis enim dies festus salutaris Paschatis tum celebrabatur) reuerentes, neque reformidantes sacerdotij dignitatem, quæ inter Deum & homines mediatrix est, innocentem occidunt, crudeliterque cum alijs sex è medio tollunt.

Id. ibid. cap. 10.

Leo Episcopus antiquæ Romæ pro defensione Concilij Chalcedonensis scripsit, creationemque Timothei, utpote contra Ecclesiæ leges factam improbauit.

Id. ibid. cap. 11.

Post ista Timotheus Ælurus addicitur exilio, iubeturque Gangrenæ domicilium rerum suarum collocare. Itaque Alexandrini alterum *Timotheum* Proterij successorem designant: quem alij Basilicum, Solofaciolum alij vocarunt.

Id. ibid. l. 3. cap. 11.

Petrus Mongus dicitur apud Liberatum in Breuiario hist. Eutichianista. um, & Baronium, in exilium tantum à Zenone missus, & non morte multatus, An. 477. & ab eodem restitutus An. 481. & naturali morte extinctus An. 490.

Id. lib. 7. cap. 12.

Ioannes hic Talaia in Breuiario hist. Eutichianistarum non accusatur Simoniz, sed laudatur, sanctusque nominatur.

Euag. hist. Eccl. lib. 3. cap. 23. Ibid.

Baronio tres sunt inter Ioannem Machiotam, & Theodosium; nêpe Theodorus Iunior, & Timotheus, heretici, & Asterius orthodoxus sub Iustino, An. 519. & 521.

Euag. hist. Eccl. lib. 4. cap. 9.

Id. ibid. cap. 11.

Id. ibid. cap. 36.

Id. l. 5. cap. 16.

Timotheus hic non multo post commune naturæ debitum persoluit. Quo mortuo, Episcopi Alexandrini *Petrum* cognomento Mongum sua ipsorum autoritate sibi Episcopum deligunt. Quod Zenonem, ubi ad aures eius peruenit, vehementer conturbauit. Itaque Petrum multauit morte: Timotheum autem (*Ælurum*) qui Proterio primū successerat, quique tum propter quandam populi seditionem ætatem degebat in Canobo, accersit. Sic *Timotheus* (*Ælurus*) Imperatoris iussu suam Episcopalem sedem denuò obtinet.

Non longo tempore post, mortuo Timotheo, *Ioannes*, data pecuniæ summa, Alexandrinorum deligitur Episcopus. Quare cognita Imperator illum Alexandria abigendum mandat, atque quorundam impulsu scribit Alexandrinis Epistolam quam *ἑνωτικὴν* vocauit, idest de concordia; decreuitque, ut Petro sedes Episcopalis Alexandriæ redderetur modo epistolæ illi subscriberet.

Petrus excessit è vita: in cuius locum successit *Athanasius*.

Ioannes (*Mela dictus*) sedem Episcopatus Alexandrini post Athanasium obtinuit.

Ioanne mortuo, alter *Ioannes* (cognomento *Machiota*) Episcopus Alexandriæ deligitur.

Cum Iustinianus solus totius Imperij gubernacula teneret, Episcopatum Constantinopolitanum administravit Anthimius, Alexandrinum autem *Theodosius*, qui vterque vnam in Christo naturam inesse asseuerauit.

Ambo isti Episcopi, postquam Imperatoris mandatis se opponere, & Concilij Chalcedonensis decreta repudiare cœperunt, suis eiectionibus, & in sede Alexandrina *Zoilus* constitutus.

Quo mortuo, *Appollinarius* sedem illam capeffit.

In sedem verò Alexandrinam, Apollinario mortuo, *Ioannes* successit; post quem *Eulogius*.

NOTITIA PATRIARCHATUS ALEXANDRINI ÆGYPTVS PRIMÆ,

ALEXANDRIA Ptol. lib. 4. cap. 5. totius Ægypti Metropolis, vniuersique, ut diximus, orbis post Romam secunda ciuitas, nunc *Scanderia*